

aarlig Understøttelse af 150 à 200 Rbd. og det har været dette Forbilledet, hvorefter jeg er gaaet med Hensyn til det foreliggende Forslag, som jeg maa anbefale til det ærede Thing.

Finansministeren: Angaaende Realiteten af dette Lovforslag, hvorved jeg forstaaer Spørgsmaalet, om de Paaagjældende ere værdige til at faae nogen Understøttelse, og i saa Fald saa stor som den, der er bragt i Forslag, skal jeg ikke udtale mig; derimod maa jeg erklære mig imod Forslaget i det Hele, fordi det forekommer mig, at det er en af de Gjenstande, om hvilke det er ønskeligt, at der ikke gives en særlig Lov. Det Lovforslag, hvortil den ærede Rigsdagsmand sigtede, da han nys talte om, at man tidligere havde givet en saadan Understøttelse, var dog ikke saa ganske af samme Bestaafenhed, som dette. For det Første staae Soldvæsenets Betjente i et mere bestemt Forhold til Staten i almindelighed, end disse gjøre. Det er allerede i og for sig tvivlsomt, hvorvidt Opmuddringsbetjentene, uagtet de nærmest fortore under Marineministeriet, virkelig kunne siges udelukkende at vedkomme Staten, idet der, som bekendt, til Opmuddringsvæsenet her i Byen ydes Bidrag fra andre Sider end af Statskassen. Men dernæst maa det ogsaa erindres, at Understøttelsen for Soldvæsenets Vedkommende blev bevilget som en integrerende Deel af den hele Lønningslov, og der blev ikke første Gang normeret nogen Afgang til Understøttelse for dem, som de ellers efter de gjældende Regler ikke havde havt. De bleve altsaa ikke hensorte til en Underklasse, hvortil de før ikke havde hørt, men der var simpeltovet Spørgsmaal om en Bemhændigelse for Regjeringen til at tillægge dem en højere Understøttelse end den, de efter almindelige Regler kunde faae, uden at Regjeringen i den Henseende var videre bunden end til et bestemt Maximum; her stiller

Forholdet sig derimod anderledes, og jeg troer, at det er en meget betænkkelig Bei, vi komme ind paa, naar saaledes de forskjellige Rigsdagsmand, efter den Afgang, som deres forskjellige Livsstilling kan give dem til at kjende Folk, som ere meer eller mindre trængende, indbringe et saadant detailleret Lovforslag, hvor man i et enkelt Tilfælde let lader sig henrive af Billighedshensyn til at gjøre Noget for de Paaagjældende, og taber det almindelige Hensyn, hvorpaa Statsstyrelsen bør stille sig, af Sigte. Jeg troer, at den naturlige Maade at behandle denne Sag paa vil være at henvise de Paaagjældende til det Udvalg, som pleier at blive nedsat til at undersøge de forskjellige Andragender til Rigsdagen, og da vilde jeg mene, at naar de henvises til Marineministeriet, da kunde der være skjellig Anledning for dette, hvis de Paaagjældende virkelig findes at have et saadant Krav paa Understøttelse, som Forslagsstilleren har meent, da at optage dem iblandt de underordnede Personer, som faae Understøttelse af Marineministeriets Understøttelseskasse, og naar det Beløb, som der kan disponeres over, ikke skulde være tilstrækkeligt, saa vil det være den naturlige Maade at søge igjennem den aarlige Finanslov eller ved en Tillægsbevilling at faae dette Beløb forhøjet, men saa bliver denne Slags Sager ikke undraget fra den hovedsagelig administrative Behandlingsmaade, som jeg troer, at Statskassen alene kan være tjent med, at de undergives.

Rettelse.

Nr. 54, Sp. 823, L. 10 fr. o.: „ligesaa meget“
gaaer ud.